

Den fördolda historien bakom vers fyrtio – nummer tretton

Nummer tretton

Jeff Pippenger

2026-05-28

Som en främsta symbol för de ett hundra fyrtiofyra tusen står Petrus i Panium år 2026 och arbetar för att rätta den falska förutsägelsen om den 18 juli 2020. Hans verk i detta avseende överensstämmer med Josiah Litchs rättelse av den 11 augusti 1840 och Samuel Snows identifiering av den 22 oktober 1844. Litchs rättelse gav kraft åt den förste ängelns budskap, och Snows gav kraft åt den andre ängelns budskap. Den kraftgivning som kom den förste och den andre ängelns budskap till del är en förebild för den kraftgivning som kommer den tredje ängelns budskap till del. Den förstes och den andres kännetecken framställs i den tredje som en kombination av ett yttre ve-budskap och det inre budskapet i midnattsropet i liknelsen om de tio jungfrurna.

I en trefaldig tillämpning av profetian kommer den första och den tredje, vilka också är begynnelsen och slutet, att bära parallella kännetecken. Nyligen har en broder upptäckt flera sanningar förbundna med den första veropen i Uppenbarelsboken nio, vilka, när de tillämpas enligt Alfa- och Omega-principen, identifierar ytterligare en djupgående bekräftelse på ”jordbävningen” i Uppenbarelsboken elva. Söndagslagen i Förenta staterna är den ”jordbävning” som först uppfylldes i den franska revolutionen, då Frankrike, som var en del av de tio nationer som utgjorde det profetiska hedniska Roms struktur i Daniels bok, störtades. Således säger kapitel elva att en tiondel av staden föll.

Och i samma stund blev det en stor jordbävning, och en tiondel av staden föll, och i jordbävningen dödades sju tusen människor; och de övriga blev förskräckta och gav ära åt himmelens Gud. Uppenbarelsboken 11:13.

Omedelbart efter denna vers anländer islam, det tredje ve.

Det andra veropet är förbi; och se, det tredje veropet kommer snart. Uppenbarelsboken 11:14.

Pionjärerna förväntade att ”det tredje ve” omedelbart skulle följa efter det andra ve, men ordet som översatts med ”snart” betyder plötsligt och oväntat, vilket är kännetecknande för Islams överraskningsangrepp. Det tredje ve skulle inte komma den 22 oktober 1844, såsom pionjärerna förmodade, men när det kom skulle det ske ”plötsligt och oväntat”, såsom det gjorde vid 11 september-attackerna, och därmed markera början på beseglingen av de etthundafyrtiofyra tusen, vilken avslutas kort före söndagslagens jordbävning.

Söndagslagens ”jordbävning” är skakandet av odjuret från ”jorden”, och när 11 september inträffade, angav syster White att Herren uppstod för att ”förskräckligt skaka jorden”. Vid beseglingens början och dess slut skakas jordodjuret, således den ”stora jordbävningen”.

”Detta har jag aldrig sagt. Jag har sagt, när jag såg de stora byggnaderna resa sig där, våning efter våning: ’Vilka fruktansvärda scener skall inte utspela sig när Herren reser sig för att i sin förskräcklighet skaka jorden! Då skall orden i Uppenbarelsboken 18:1–3 uppfyllas.’” Review and Herald, 5 juli 1906.

Herren ”reser sig” när det sker en förändring i hans frälsningshushållnings verk, såsom var fallet när Stefanus stenades den 22 oktober 1844, då domen över de döda tog sin början. När domen över de levande började den 11/9, reste sig Herren åter, och då skakade han jordens vilddjur, såsom han kommer att göra vid slutet av de etthundrafyrtiofyratusens besegling, när han förändrar sitt frälsningshushållnings verk från sin församling till sin andra hjord, dem som ännu är i Babylon.

Det som broder Daniel har upptäckt är den första veets kännetecken, vilka överensstämmer med vittnesbördet om den ”stora jordbävningen” i kapitel elva, i samklang med historien och pionjäreernas förståelse av den historia som uppfyllde det första veet.

Och den femte ängeln stötte i basunen, och jag såg en stjärna som hade fallit från himlen ned på jorden; och åt honom gavs nyckeln till avgrundens brunn. Och han öppnade avgrundens brunn; och en rök steg upp ur brunnen, såsom röken från en stor ugn, och solen och luften förmörkades av röken från brunnen. Och ur röken kom gräshoppor ut över jorden; och dem gavs makt, såsom jordens skorpioner har makt. Och det blev dem befallt att de inte skulle skada jordens gräs, inte heller något grönt eller något träd, utan endast de människor som inte hade Guds sigill på sina pannor. Uppenbarelsboken 9:1–4.

Pionjäreerna tillämpade med rätta dessa verser på den historia som förde fram Mohammed, som föddes år 570, enade stammarna år 606, mottog sin första uppenbarelse år 610, flyttade till Medina år 622, inledde sitt krigförande år 624 och dog år 632. Den ”avgrund” som nämns representerar profetiskt en ny manifestation av Satan, men Mohammed började i Arabien, som också är känt som avgrunden på grund av de väldiga öknarna.

Muhammed blev den profetiske kungen, eller som han benämndes, ”den pålitlige”, år 606, när han löste en tvist mellan de olika stammar som stod inför dilemmat om vem som skulle få återföra den ”svarta stenen”, hörnstenen i Kaba. Kaba är en kubformad byggnad (därav namnet ”Kaba”, som betyder ”kub” på arabiska) belägen i centrum av den stora moskén i Mecka i Saudiarabien. Den är ungefär 43 fot hög, elva fot bred och 10 fot lång, byggd av granit och marmor och täckt av ett svart tyg av siden och bomull. Kaba existerade långt före Muhammed, och enligt islamisk tradition byggdes den ursprungligen av Abraham och hans son Ismael som ett gudshus för den ende Guden (Allah). Under århundradena fylldes den med avgudar och användes som en hednisk helgedom av de arabiska stammarna.

Kaaba är den andliga medelpunkten i den islamiska världen—en enkel, uråldrig byggnad som symboliserar monoteism, enhet och sambandet mellan den abrahamitiska tron och islam. Muslimer betraktar den inte som ”Guds hus” i bokstavlig mening, utan snarare som en gudomligt förordnad samlingspunkt för tillbedjan. Det var genom Muhammeds handlande under den period då Kaaba hade förstörts och därefter återuppbyggdes som hans ledarskap tog sin början.

En störtflod skadade Kaba, och Quraysh-stammen byggde upp den på nytt. När tiden kom att åter placera den svarta stenen (Hajar al-Aswad) i dess hörn, tvistade de olika klanerna om vem som skulle få äran. De kom överens om att den nästa person som trädde in på området skulle avgöra saken. Muhammed kom in, och han löste tvisten med visdom: Han lade den svarta stenen på ett tygstycke, lät en representant från varje klan lyfta det tillsammans och bära det tillsammans, och sedan satte han själv stenen på plats. Denna händelse gav honom stor aktning och titeln Al-Amin ("den pålitlige") bland Meckas folk. Det är en av de centrala förprofetiska händelser som framhävs i många tidslinjer. Den "svarta stenen" var hörnstenen som placerades av Muhammed, som är den profetiske kungen över islam. Den svarta hörnstenen är en uppenbar förfälskning av Kristus (den sanna hörnstenen), och fördärvet i Kaba efter år av införandet av avgudabilder löstes också av Muhammed.

Sedan Quraysh hade brutit Hudaibiyyah-fördraget, tågade Muhammed mot Mecka med en armé på omkring 10 000 muslimer. Staden kapitulerade efter mycket ringa strider. Muhammed gick därefter in i Kaba, förstörde de 360 avgudabilderna därinne och återinvigde helgedomen åt tillbedjan av den enda Guden (Allah). Så lade Muhammed, islams konung, hörnstenen, och han renade templet från avgudadyrkan.

Det finns tre makter som i Uppenbarelseboken kommer upp ur avgrunden, och var och en av de tre representerar en falsk Kristus. Satan, draken, söker vara såsom den Högste, sittande på hans tron och i hans kyrka.

Hur har du inte fallit från himlen, du Lucifer, gryningens son! Hur har du inte huggits ned till jorden, du som slog ned folken! Ty du sade i ditt hjärta: Jag skall stiga upp till himlen, ovan Guds stjärnor skall jag upphöja min tron; jag skall också sätta mig på församlingsberget längst uppe i norr; jag skall stiga upp över skyarnas höjder, jag skall göra mig lik den Högste. Men du skall föras ned till helvetet, längst ned i graven. Jesaja 14:12–15.

Ateismens drake kom upp ur den avgrund som omtalas i Uppenbarelseboken 11, och katolicismens vilddjur stiger upp ur avgrunden när dess dödliga sår blir läkt.

Vilddjuret som du såg var, och är inte; och det skall stiga upp ur avgrunden och gå i fördärvet. Och jordens invånare, vilkas namn inte har blivit skrivna i livets bok från världens grundläggning, skall förundra sig, när de ser vilddjuret som var, och inte är, och dock är. Uppenbarelseboken 17:8.

Katolicismens vilddjur stiger upp på jordens tron vid söndagslagen, när den trefaldiga föreningen upprättas. Liksom draken gör katolicismen anspråk på att vara Gud, såsom Paulus så träffande identifierade.

Låt ingen bedra er på något sätt; ty den dagen kommer inte, om inte först avfallet har kommit och syndens människa har blivit uppenbarad, fördärvets son, han som står emot och upphöjer sig över allt som kallas Gud eller som tillbes, så att han såsom Gud sätter sig i Guds tempel och utger sig för att vara Gud. 2 Thessalonikerbrevet 2:3, 4.

Liksom draken är katolicismens odjur antikrist; båda gör anspråk på att vara Gud, och bådass slutliga undergång är förknippad med deras bibliska vittnesbörd, ty draken störtas ned i helvetet, och odjuret är fördärvets son. Fördärv innebär slutlig undergång.

”Antikrists beslutsamhet att fullfölja det uppror som han började i himlen kommer att fortsätta verka i ohörsamhetens barn.” Testimonies, band 9, 230.

”Genom påven i Rom har samma verk fortsatt här på jorden som bedrevs i himlens salar före mörkrets furstes fördrivning. Satan sökte att rätta Guds lag i himlen och att tillföra ett tillägg av sitt eget. Han upphöjde sitt eget omdöme över sin Skapares och satte sin vilja över Jehovas vilja och förklarade därigenom i själva verket Gud vara felbar. Påven följer också samma väg och gör, i det att han gör anspråk på ofelbarhet för egen del, försök att anpassa Guds lag efter sina egna föreställningar, i tron att han är i stånd att rätta de fel han menar sig se i himlens och jordens Herres stadgar och bud. Han säger i själva verket till världen: Jag skall ge er bättre lagar än Jehovas. Vilken förolämpning är inte detta mot himlens Gud!” Signs of the Times, November 19, 1894.

Islam, representerad av Muhammed i sjunde århundradets historia, kom också upp ur avgrunden när den nyckel som gavs åt Muhammed vreds om. När avgrunden öppnades, kom ”rök” upp som förmörkade solen och luften. Pionjärerna identifierade med rätta att den ”nyckel” som öppnade avgrunden var slaget vid Nineve.

När vi närmar oss de tre första verserna i Uppenbarelsebokens nionde kapitel utifrån pionjäreernas förståelse i sammanhanget av en trefaldig tillämpning av profetian, finner vi att de profetiska kännetecknen i dessa verser, vilka framställer det första veropet, förebildar de profetiska kännetecknen hos det tredje veropet, som kommer ”snart” vid den stora jordbävningen. Söndagslagen framställs genom slaget vid Nineve.

Petrus bär ansvaret för att rätta den falska förutsägelsen om Nashvillekuleldarna, och han inser att den rätta tillämpningen av Ellen Whites varning om eldklot över Nashville markerar början på ”förstörelsen av tusentals städer, nästan helt överlämnade åt avgudadyrkan.”

Eldklotet över Nashville markerar början på en period av förstörelse över städerna, och de markerar också början på förkunnelsen av budskapet om det korta midnattsropet. Detta budskap börjar med ett oväntat angrepp från islam, och perioden slutar med ett oväntat angrepp från islam vid den stora jordbävningen. Perioden för förkunnelsen av midnattsropet markerar slutet på beseglingstiden för de etthundrafyrtiofyra tusen, vilken började med islams oväntade angrepp den 11 september.

Förseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen begynte då i överensstämmelse med Bileams och åsnans linje, där tre slag förekommer som kulminerar i söndagslagen, men där det andra oväntade angreppet omfattar den 7 oktober 2023 mot det gamla härliga landet och därefter vid Nashvilles eldbollar. Alla linjer stämmer överens, och Petrus förstår att avförseglingen av dessa sanningar, vilka framställs såsom den smutsige borstmannen som samlar ihop de utspridda juvelerna och kastar dem i kistan, är Lejonet av Juda stams verk.

Lejonet av Juda identifierar Peters korrigerade budskap i Nashville som inträffande under den sista perioden av beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, vilken återges i den dolda historien i Daniel elva, vers fyrtio, och mer specifikt i den del av denna dolda historia som återges i verserna elva till femton i samma kapitel. I dessa verser leder slaget vid Rafia och slaget vid Panium fram till söndagslagen i vers sexton, vilken representeras av slaget vid Actium. När slaget vid Panium förenas med slaget vid Actium vid söndagslagen, upprepas även slaget vid Nineve.

”Nyckeln” gavs åt Mohammed, Islams konung, vars namn inte bara är Islams kännetecken, utan också platsen för den förödelse som utmärks av slaget vid Nineve. Konungens namn ”på hebreiska är Abaddon”, och ”på grekiska har han namnet Apollyon”. Grekiskan och hebreiskan betonar Gamla och Nya testamentet och lär oss att Abaddon betyder ”förödelsens plats” och att Apollyon betyder ”förgöraren”. I den elfte versen i Uppenbarelseboken nio är konungen över islam Mohammed, men han är också ”avgrundens ängel”, vilket är Satan. Liksom påven är antikrist såsom Satans högra hand på jorden, är också Mohammed direkt styrd av Satan, avgrundens ängel.

Vid söndagslagen tvingas den trefaldiga föreningen på världen, och det dödliga sår som tillfogades påvedömet år 1798 och därmed markerade slutet på den mörka medeltiden blir läkt. När det dödliga såret blir läkt, inträder den mörka medeltidens andra period, och vid den stora jordbävning som är söndagslagen vrider islam om nyckeln, och rök såsom ur en ugn förmörkar solen och stjärnorna när mörkret återvänder. Slaget vid Nineve upprepas vid söndagslagen, ty det är nyckeln som frambringar den andra mörkerperioden. Där följs nationellt avfall av nationell undergång. Där råder ”aktiv despotism” fullt ut, ty islams rök, som vid slaget vid Nineve förmörkar solen och stjärnorna, är såsom en brinnande ugn. Den ”brinnande ugnen” var ett led i Guds förbund med Abraham.

Och det hände sig, när solen hade gått ned och det hade blivit mörkt, att se, en rykande ugn och en brinnande fackla som gick fram mellan dessa stycken. 1 Moseboken 15:17.

Den rykande ugnen som for fram mellan Abrams förbundsoffer betecknade den fångenskap i Egypten som framställs i avsnittet i vers tretton.

Och han sade till Abram: ”Du skall veta med visshet att din säd skall bo som främlingar i ett land som inte är deras, och de skall tjäna dem; och de skall förtrycka dem i fyra hundra år.” 1 Moseboken 15:13.

En ”brinnande ugn”, såsom Nebukadnessars ugn i Daniels tredje kapitel, representerar trældom och slaveri, såsom tillståndet var för Shadrak, Meshak och Abed-Nego.

”Men liksom stjärnorna i den väldiga banan av sin bestämda bana känner Guds avsikter varken brådskan eller dröjsmål. Genom symbolerna den stora mörkret och den rykande ugnen hade Gud uppenbarat för Abraham Israels trældom i Egypten och förklarat att tiden för deras vistelse där skulle vara fyra hundra år. ”Därefter”, sade han, ”skola de draga ut med mycken egendom.” 1 Moseboken 15:14.” Messias, s. 33.

Men HERREN har tagit er och fört er ut ur järnugnen, ut ur Egypten, för att ni skulle vara hans arvsfolk, såsom ni är denna dag. 5 Moseboken 4:20.

Den rök som förmörkar solen och månen när nyckeln till slaget vid Nineve vrids om identifierar den förföljelse som på allvar börjar vid söndagslagen. Mörka medeltidens förföljelse upprepas då. Pionjärerna identifierade med rätta att slaget vid Nineve var den ”nyckel” som förde in islam i den profetiska historien som det första ve i år 627. Slaget stod mellan Rom och Persien, och det utgjorde en seger för Rom, men det var vad som kallas en pyrrhusseger. En seger som i själva verket är till skada för segraren. Uttrycket kommer från en seger vunnen av kung Pyrrhus av Epirus. Efter två slag mot romarna (Herakleia år 280 f.Kr. och Asculum år 279 f.Kr.) besegrade han den romerska armén men förlorade en mycket stor del av sina egna trupper. Enligt legenden sade han då: ”En sådan seger till, och vi är förlorade.”

Slaget vid Nineve var en strategisk seger för Rom, men när det var avslutat hade varken Rom eller Persien därefter kraft att effektivt stå emot islams anstormning. Persien är Förenta staterna och Rom är påvedömet i den moderna uppfyllelsen av slaget vid Nineve. Medo-Persien som en tvåhornad makt representerar Förenta staternas tvåhornade makt. Vid söndagslagen är Förenta staterna helt enkelt ett horn, ty fram till söndagslagen har vilddjurets bild blivit formad, och den formningen består i att förena båda hornen till ett. I Daniel 8 finns två horn som representerar det medo-persiska riket, och det persiska hornet kom upp sist.

Sedan lyfte jag upp mina ögon och såg, och se, framför floden stod en bagge som hade två horn; och de två hornen var höga, men det ena var högre än det andra, och det högre kom upp sist. Daniel 8:3.

Förenta staternas två horn av republikanism och protestantism förenas till ett när kyrka och stat träder samman för att bilda vilddjurets bild. Denna bildning fullbordas helt när vilddjurets märke genomdrivs genom söndagslagen. Detta identifierar Förenta staterna som helt enkelt Persien vid söndagslagen. Persien besegrades av Rom i slaget vid Nineve. Hur Rom besegrade Persien är av historisk betydelse, på grund av de manövrer som utfördes av Herakleios, den romerske kejsaren.

Enkelt uttryckt genomförde Herakleios ett överraskningsanfall, i motsats till ett rakt framryckande anfall. Hans ansträngningar att åstadkomma överraskningen är noterade i historien. Överraskningen innefattade hans beslut att anfalla under vintern, vilket var ovanligt under den tiden, men det stannade inte där. Herakleios inledde sin invasion i mitten av september år 627 från norr (det armeniska höglandet). I stället för att ta den förväntade vägen söderut direkt mot den persiska huvudstaden Ktesifon gjorde han en vid båge och rörde sig sydost längs gränsområdena (ungefär den nuvarande gränsen mellan Turkiet och Iran). Därefter vände han söderut och västerut och korsade Stora Zab den 1 december 627. Detta placerade hans armé på Nineveslätten (på Tigrisflodens östra strand), nära ruinerna av det forntida Nineve. Denna rörelse skedde från söder till norr i förhållande till de persiska styrkorna – motsatsen till vad perserna hade väntat sig. De förväntade sig att han skulle fortsätta att tränga söderut mot Ktesifon. Detta tog den persiske befälhavaren Rhahzadh på sängen och tvingade honom att förfölja Herakleios in i ofördelaktig terräng. Det gjorde det möjligt för romarna att välja slagfältet på slätterna nära Nineve. Manövern förhindrade att romarna blev instängda mellan persiska styrkor och gav dem en reträttväg om det skulle behövas. Tillsammans med dimman på slagdagen och en skenreträttstaktik under själva striden fanns det flera skikt av överraskning. Denna djärva vinterinvasion och flankmarsch djupt in

på persiskt territorium betraktas som en av Herakleios största militära bedrifter. Den bidrog till att krossa det persiska självförtroendet och medverkade i hög grad till den slutliga romerska segern i det långvariga kriget.

”I slaget vid Nineve, som utkämpades häftigt från daggryningen till elfte timmen, togs tjugoåtta baner från perserna, förutom dem som kunde ha brutits sönder eller slitits i stycken; den största delen av deras här höggs ned, och segrarna (romarna), som dolde sina egna förluster, tillbringade natten på slagfältet. Assyriens städer och palats öppnades för första gången för romarna.

Den romerske kejsaren stärktes inte genom de erövringar som han uppnådde; och samtidigt, samt genom samma medel, bereddes en väg för skaror av saracener från Arabien, likt gräshoppor från samma område, vilka, medan de på sin väg utbredde den mörka och bedrägliga muhammedanska läran, hastigt översvämmade såväl det persiska som det romerska riket.

”En mer fullständig illustration av detta faktum kan knappast önskas än den som ges i de avslutande orden i kapitlet hos Gibbon, ur vilket de föregående utdragen är hämtade. ’Fastän en segerrik här hade formerats under Heraklios’ baner, tycks den onaturliga ansträngningen snarare ha uttömt än övat deras krafter. Medan kejsaren triumferade i Konstantinopel eller Jerusalem, plundrades en obemärkt stad vid Syriens gräns av saracenerna, och de högg ned några trupper som ryckte fram till dess undsättning,—en vanlig och obetydlig händelse, om den inte hade varit förspelet till en mäktig omvälvning. Dessa rövare var Muhammeds apostlar; deras rasande tapperhet hade brutit fram ur öknen; och under de sista åtta åren av hans regering förlorade Heraklios till araberna samma provinser som han hade räddat från perserna.”

”’Bedrägeriets och hänryckningens ande, vars boning inte är i himlarna,’ släpptes lös över jorden. Den avgrunds djupa brunnen behövde endast en nyckel för att öppnas, och den nyckeln var Chosroes fall. Han hade föraktfullt slitit sönder brevet från en obemärkt medborgare i Mecka. Men när han från sin ’glanslåga’ sjönk ned i ’mörkets torn’, som inget öga kunde tränga igenom, skulle Chosroes namn plötsligt försvinna i glömska inför Muhammeds; och halvmånen tycktes endast invänta sitt uppstigande till dess stjärnan föll. Chosroes, efter sitt fullständiga nederlag och förlusten av sitt rike, mördades år 628; och år 629 utmärks av ’Arabien erövring’ och ’muhammedanernas första krig mot det romerska riket’. ’Och den femte ängeln stötte i basunen, och jag såg en stjärna falla från himlen ned på jorden; och åt honom gavs nyckeln till avgrundens brunn. Och han öppnade avgrundens brunn.’ Han föll ned på jorden. När det romerska rikets styrka var uttömd och den store kungen i öster låg död i sitt mörkets torn, var plundringen av en obemärkt stad vid Syriens gräns ’förspelet till en mäktig omvälvning’. ’Rövarna var Muhammeds apostlar, och deras rasande tapperhet trädde fram ur öknen.’” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495–497.

Slaget om Nineve representerar det moderna Rom som erövrar Förenta staterna vid söndagslagen, men det är en pyrrhusseger, ty en fortskridande dom över Rom börjar vid söndagslagen.

Chosroes var överhuvudet för det persiska riket; således är Persien, som representerar Förenta staternas fall vid söndagslagen, den nyckel som öppnar avgrunden vid det sjätte rikets fall i Bibelns

profetia. Det representerar söndagslagen i Daniel 11:16, 31 och 41, liksom i Uppenbarelseboken 13:11.

Lägg märke till pionjären Stephen Haskells kommentarer till samma verser och samma historia:

”Araberna, eller saracenerna, hade aldrig utövat något inflytande på jorden. I nationernas historia hade dessa öknens fria män gått förbi nästan utan att uppmärksammas. Muhammedanismen förenade de spridda stammarna och sände dem ut som folkens erövrare. Den snabba framgång som följde saracenernas vapen berodde i hög grad på striden mellan romarna och Khosro, den moderna persiska rikets överhuvud. Denna strid ledde till den senares fall. Det moderna Persien hade stått som en skyddande mur och hållit Muhammeds makt i schack; men när denna makt föll, var barriären borta, ”avgrundens brunn” öppnades, och saracenerna översvämmade världen. När ”avgrundens brunn öppnades, steg en rök upp som dolde solens ansikte.” Bilden är kraftfull och framställer den förmörkande verkan som muhammedanismen hade, när den bredde ut sig över jordens yta.” Stephen Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 164, 165.

Den barriärmuren i Roms historia är den skiljemur mellan kyrka och stat som undanröjs genom söndagslagen. Det finns ytterligare ett skikt i Roms pyrrhusseger över Persien i slaget vid Nineve, ty det fanns ett tidigare slag vid Nineve, som representerar ett Alfa, och slaget år 627 representerar Omega. Det slaget stod år 612 f.Kr., ungefär tolv hundra år emellan. I det slaget besegrades Assyrien av en trefaldig konfederation, och detta markerade slutet på det assyriska riket.

A. T. Jones kommenterar Nineves alfa-strid:

”Förhållandena i Assyriens regering gick från ont till värre, så att år 612 f.Kr. utbröt ännu ett stort uppror från samma tre länder, denna gång lett av Nabopolassar själv. Detta blev fullständigt framgångsrikt: Nineve gjordes till en grushög; och det assyriska riket delades i tre stora delar,—Medien, som innehade nordöst och den yttersta norden, Babylon, som innehade Elam och hela slätten och dalgångarna vid Eufrat och Tigris, och Egypten, som innehade hela landet väster om Eufrat. Sigillet på denna allians mellan Babylon och Medien var äktenskapet mellan dottern till Mediens kung och Nebukadnessar, son till Nabopolassar. Det var under fullgörandet av sin del i alliansen mot Assyrien som farao Neko, Egyptens kung, drog upp mot Assyriens kung för att strida mot Karkemis vid Eufrat, då Juda kung Josia drog ut för att strida mot honom och blev dödad vid Megiddo. Då nu hela detta västliga område tillhörde Egyptens kung, var det i utövandet av hans legitima suveränitet, vunnen genom erövring, som han avsatte Sallum, Josias son, från att vara Juda kung och i hans ställe insatte Eljakim till Juda kung, ändrade hans namn till Jojakim och lade en skatt på landet.” 1 Krönikeboken 3:15; 2 Kungaboken 23:31–35.” A. T. Jones, *Review and Herald*, 15 mars 1898.

I Nineves alfa-strid år 612 f.Kr. gick det assyriska imperiet till sitt slut, alldeles som Bibelfrophetians sjätte rike upphör vid söndagslagen. Segermakten i striden var en trefaldig union av Babylon, Egypten och Medien. I den tidens krigföring dör kung Josia vid Megiddo och utgör därmed en förebild på Harmageddon. I Nineves omega-strid år 627 släpps islams tredje ve lös, då skyddsmuren i konstitutionen avlägsnas, såsom detta förebildades; liksom Haskell påpekade att Persien var den skyddande ”barriärmuren” som avlägsnades genom Persiens nederlag. Kung Josias

död vid Megiddo identifierar den första striden om Nineve som den andra striden i de sista dagarna. Den sista av de två striderna om Nineve år 627, när nyckeln vrids om och avgrunden öppnas, är den första i de sista dagarna, ty den första skall bli den sista. Den första striden om Nineve mellan Assyrien och den trefaldiga unionen leder till Harmageddon. Den andra mörka tidsålderns period börjar med striden om Nineve och slutar med striden om Nineve.

Fakta rörande den femte basunen, som är det första veropet i Uppenbarelsebokens nionde kapitel, var enligt pionjärernas uppfattning det tydligaste historiska vittnesbördet av varje avsnitt i Uppenbarelseboken. Uriah Smith uttrycker detta faktum på följande sätt:

”VERS 1. Och den femte ängeln blåste i sin basun, och jag såg en stjärna falla från himlen ned på jorden; och åt honom gavs nyckeln till avgrundens brunn.”

”För en utläggning av denna basun skall vi åter hämta material ur herr Keiths skrifter. Denne författare säger med sanning: ’Det råder knappast en så enhetlig samstämmighet bland uttolkare beträffande någon annan del av Uppenbarelseboken som i fråga om tillämpningen av den femte och sjätte basunen, eller det första och andra ve-ropet, på saracenerna och turkarna. Det är så uppenbart att det knappast kan missförstås. I stället för att en eller två verser betecknar vardera, ägnas hela det nionde kapitlet i Uppenbarelseboken, i lika stora delar, åt en beskrivning av dem båda.’ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495.

Petrus befinner sig i Panium med ansvaret att korrigera budskapet om Nashvilles eldklot, och det ses för första gången att den första veons beståndsdelar fullkomligt överensstämmer med beståndsdelarna i den snart kommande söndagslagen. Lejonet av Juda stam avförseglade denna förståelse i samklang med andra profetiska linjer som Han redan hade upprättat. Historikerna kommer att vittna om betydelsen av det överraskningsanfall som Rom genomförde mot perserna år 627, och när de gör det, noterar de Heraklios manövrerande runt och bakom Persien under vintertiden som ett knep för att förbli dold fram till tiden för anfallet.

Syster White upplyser oss om att Rom endast väntar på ett ”fördelaktigt läge”, och sedan kommer hon att slå till.

”Guds ord har varnat för den annalkande faran; om denna varning lämnas utan avseende, kommer den protestantiska världen att få lära vad Roms avsikter verkligen är först när det är för sent att undkomma snaran. Hon växer i tysthet till makt. Hennes läror utövar sitt inflytande i lagstiftande församlingar, i kyrkorna och i människors hjärtan. Hon hopar sina höga och massiva byggnadsverk, i vilkas hemliga gömslen hennes tidigare förföljelser skall upprepas. Smygande och obemärkt stärker hon sina krafter för att främja sina egna syften när tiden kommer för henne att slå till. Allt hon önskar är ett fördelaktigt läge, och detta ges henne redan. Vi skall snart få se och känna vad det romerska elementets syfte är. Den som tror och lyder Guds ord kommer därigenom att ådra sig smälek och förföljelse.” The Great Controversy, 581.

Liksom med kejsar Herakleios har påvedömet rört sig mot sitt mål ”smygande och oväntat”, i uppfyllelse av Jesaja kapitel tjugotre, där Tyrus sköka blir bortglömd för historien om det sjätte riket i Bibelns profetia. Herakleios hemliga överraskningsanfall är världens glömska av påvedömet

från 1798 fram till söndagslagen. Rad på rad representerar det första ve den tredje och sista ve. I det första ve uttalas en förkunnelse som också överensstämmer med islams historia och tiden för de etthundrafyrtiofyra tusens besegling.

Och det blev dem befallt att inte skada jordens gräs, ej heller något grönt eller något träd, utan endast de människor som inte har Guds sigill på sina pannor. Och åt dem gavs att de inte skulle döda dem, utan att de skulle plågas i fem månader; och deras plåga var såsom en skorpions plåga, när den stinger en människa. Och i de dagarna skall människorna söka döden och inte finna den; och de skall längta efter att dö, men döden skall fly från dem. Uppenbarelseboken 9:4–6.

Innan nyckeln vrids om i slaget vid Nineve, vilket är den snart annalkande söndagslagen, är de etthundrafyrtiofyra tusen redan beseglade. Vid söndagslagen framställs städernas förstörelse, som inleds med Nashvilles eldklot, som en period av ”fem månader”, då kriget rasar och det andra påvliga blodbadet inleds till uppfyllelse av det svar som gavs åt den mörka medeltidens martyrer i det femte inseglet.

Och när han öppnade det femte sigillet, såg jag under altaret deras själar som hade blivit dödade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull som de höll fast vid. Och de ropade med hög röst och sade: Hur länge, Herre, du helige och sanne, dröjer du med att döma och utkräva vårt blod på dem som bor på jorden? Och åt var och en av dem gavs vita kläder; och det sades till dem att de ännu en liten tid skulle vila, till dess att också deras medtjänare och deras bröder, som skulle dödas såsom de hade blivit dödade, hade blivit fulltaliga. Uppenbarelseboken 6:9–11.

Martyrena under de mörka tidsåldrarna är den första grupp som är en förebild för den moderna Rom-kyrkans martyrer under söndagslagskrisen. Innan den krisen kommer förseglas de etthundrafyrtiofyra tusen, och den förseglingsprocessen började vid 11 september med islams ankomst såsom det tredje ve, och med utgjutandet av det sena regnet. När martyrerna från de första mörka tidsåldrarna frågade när påvedömet skulle dömas, fick de veta att det skulle finnas en andra grupp martyrer när de mörka tidsåldrarna upprepas, vilket är då nyckeln till striden om Nineve uppfylls vid den snart annalkande söndagslagen. Innan den andra gruppen martyrer fullbordas blir de etthundrafyrtiofyra tusen förseglade, och den förseglingsperiod som började den 11 september identifieras i det femte inseglet, ty det samtal som där framställs återfinns i Uppenbarelseboken kapitel sex, verserna NIO till ELVA, och markerar så förseglingsens början och slut med 9/11. Slutet introducerar islams förstörelse såsom den framställs i Uppenbarelseboken NIO, ELVA, och de som är förseglade kommer att ha uppfyllt Daniels erfarenhet sådan den framställs i Daniel NIO, ELVA.

Vi kommer att fortsätta med dessa ting i nästa artikel.